

1383**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI, PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ¹⁾**

z dnia 1 sierpnia 2003 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych

Na podstawie art. 33 ust. 11 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 31 grudnia 1998 r. w sprawie zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 1999 r. Nr 3, poz. 22) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Rozporządzenie określa rodzaje wydatków, szczegółowe zasady wykorzystania środków zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych oraz tryb ustalania zakładowego regulaminu wykorzystania tych środków, a także zasady tworzenia i finansowania indywidualnych programów rehabilitacji oraz udzielania pomocy niepracującym osobom niepełnosprawnym byłym pracownikom zakładu pracy chronionej, zwanego dalej „zakładem”.”;

2) w § 2:

a) w pkt 3 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) sfinansowanie robót budowlanych w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego, dotyczących obiektów budowlanych ujętych w ewidencji bilansowej zakładu, mających na celu poprawę warunków pracy i rehabilitacji osób niepełnosprawnych, proporcjonalnie do przewidywanej liczby stanowisk pracy osób niepełnosprawnych w tym obiekcie, pod warunkiem utrzymania w nim przewidywanego poziomu zatrudnienia osób niepełnosprawnych przez okres co najmniej trzech lat od dnia odbioru obiektu budowlanego.”,

b) po pkt 12 dodaje się pkt 12a w brzmieniu:

„12a) indywidualne programy rehabilitacji, zwane dalej „programami rehabilitacji”, mające na celu zmniejszenie ograniczeń zawodowych wynikających z rodzaju i stopnia niepełnosprawności, w ramach których są finansowane w szczególności koszty:

a) doradztwa zawodowego w zakresie możliwości szkolenia, przekwalifikowania i doksztacania,

b) specjalistycznych badań lekarskich oraz psychologicznych dla celów doradztwa zawodowego,

c) szkolenia, przekwalifikowania oraz doksztacania w celu nabycia lub podniesienia kwalifikacji zawodowych,

d) wynagrodzenia:

— osoby sprawującej opiekę nad uczestnikiem programu rehabilitacji,

— członków komisji rehabilitacyjnej,

w części nieobjętej finansowaniem ze środków funduszu rehabilitacji na podstawie innych przepisów rozporządzenia lub środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych,

e) dostosowania miejsca pracy i stanowiska pracy do potrzeb wynikających z rodzaju i stopnia niepełnosprawności.”;

3) dotychczasową treść § 3 oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. Wniosek o przyznanie pomocy indywidualnej powinien zawierać:

1) dane osobowe pracownika,

2) datę podjęcia zatrudnienia oraz rodzaj zawartej umowy o pracę,

3) zajmowane stanowisko,

4) cel, formę i kwotę wnioskowanej pomocy,

5) uzasadnienie udzielenia pomocy,

6) informacje o formie, wysokości i przeznaczeniu dotychczas udzielonej pomocy,

7) oświadczenie o dochodzie i liczbie członków rodziny pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym.

3. Wysokość przyznawanej pomocy indywidualnej, o której mowa w § 2 pkt 12, uzależnia się od

¹⁾ Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej — zabezpieczenie społeczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. Nr 1, poz. 5).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1082, z 1998 r. Nr 99, poz. 628, Nr 106, poz. 668, Nr 137, poz. 887, Nr 156, poz. 1019 i Nr 162, poz. 1118 i 1126, z 1999 r. Nr 49, poz. 486, Nr 90, poz. 1001, Nr 95, poz. 1101 i Nr 111, poz. 1280, z 2000 r. Nr 48, poz. 550 i Nr 119, poz. 1249, z 2001 r. Nr 39, poz. 459, Nr 100, poz. 1080, Nr 125, poz. 1368, Nr 129, poz. 1444 i Nr 154, poz. 1792 i 1800, z 2002 r. Nr 169, poz. 1387, Nr 200, poz. 1679 i 1683 i Nr 241, poz. 2074 oraz z 2003 r. Nr 7, poz. 79 i Nr 90, poz. 844.

sytuacji materialnej i losowej osoby niepełnosprawnej.”;

4) po § 4 dodaje się § 4a w brzmieniu:

„§ 4a. 1. Programy rehabilitacji są skierowane do pracowników niepełnosprawnych, a w szczególności do osób, które:

- 1) posiadają najniższe kwalifikacje,
- 2) z uwagi na niepełnosprawność mają utrudnione samodzielne wykonywanie pracy,
- 3) utraciły zdolność do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku,
- 4) zmieniają kwalifikacje zawodowe ze względu na taką konieczność.

2. Pracodawca powołuje komisję rehabilitacyjną, w skład której wchodzi:

- 1) lekarz świadczący usługi zdrowotne na rzecz zakładu pracy chronionej,
- 2) przedstawiciel służb rehabilitacyjnych,
- 3) doradca zawodowy lub instruktor zawodu.

3. Spośród członków komisji rehabilitacyjnej pracodawca powołuje przewodniczącego.

4. W razie konieczności uzasadnionej specyfiką przewidywanych działań rehabilitacyjnych, które mają zostać określone w programie rehabilitacji, w skład komisji rehabilitacyjnej może zostać powołany psycholog.

5. Program rehabilitacji opracowuje komisja rehabilitacyjna z udziałem osoby niepełnosprawnej, która będzie realizowała ten program.

6. Program powinien zawierać indywidualną ocenę psychofizycznych możliwości i zdolności osoby niepełnosprawnej oraz określać:

- 1) stanowisko pracy i wymagane umiejętności niezbędne do:
 - a) kontynuowania pracy na tym stanowisku lub
 - b) podjęcia pracy na innym stanowisku,
- 2) zakres dostosowania miejsca pracy i stanowiska pracy do potrzeb wynikających z rodzaju i stopnia niepełnosprawności,
- 3) harmonogram działań rehabilitacyjnych,
- 4) terminy oceny postępów w rehabilitacji,
- 5) osoby odpowiedzialne za realizację programu.

7. Komisja rehabilitacyjna dokonuje oceny efektów rehabilitacyjnych uczestnika programu, a jeżeli zachodzi potrzeba, modyfikuje program rehabilitacji lub określa możliwości i formy dalszej rehabilitacji.”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej:

J. Hausner

1384

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI, PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ¹⁾

z dnia 8 sierpnia 2003 r.

w sprawie ustanowienia opłaty celnej dodatkowej w związku z nadmiernym przywozem na polski obszar celny gazowych urządzeń przepływowych do podgrzewania wody

Na podstawie art. 28 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o ochronie przed nadmiernym przywozem towarów na polski obszar celny (Dz. U. Nr 43, poz. 477, z późn. zm.²⁾) w związku z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 26 września 2002 r. o administrowaniu obrotem towarami z zagranicą, o zmianie ustawy — Kodeks celny oraz o zmianie innych ustaw (Dz. U. Nr 188, poz. 1572) zarządza się, co następuje:

¹⁾ Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej — gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. Nr 1, poz. 5).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 123, poz. 1352 oraz z 2002 r. Nr 125, poz. 1063, Nr 153, poz. 1271 i Nr 188, poz. 1572.

§ 1. 1. Ustanawia się ostateczny środek ochronny w formie opłaty celnej dodatkowej na przywóz na polski obszar celny gazowych urządzeń przepływowych do podgrzewania wody, klasyfikowanych w Polskiej Scalonej Nomenklaturze Towarowej Handlu Zagranicznego (PCN) według kodu 8419 11 00 0.

2. Okres stosowania opłaty celnej dodatkowej, stawkę opłaty celnej dodatkowej oraz wielkość przywozu towaru, która nie jest objęta tą opłatą, określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

3. Wysokość opłaty celnej dodatkowej ustala się jako iloczyn wartości celnej towaru — określonej zgodnie z przepisami prawa celnego — oraz stawki określonej w procentach w stosunku do tej wartości.